

ISBN: 978-625-7854-46-7

© 2018 Ketebe Kitap ve Dergi Yayıncılığı A.Ş.

ketebe.com

Ketebe Yayınları: 360

Roman

Yayın Yönetmeni

Furkan Çalışkan

Dizi Editörü

Aykut Ertuğrul

Yayıma Hazırlayan

Kadir Daniş

Düzeltili

Yunus Karadağ

Kapak

Harun Tan

Mizanpaj

Nilgün Sönmez

1. Baskı 2006

4. Baskı 2019

Ketebe'de

1. Baskı

Ekim 2020

İstanbul

Ketebe Yayınları

Sertifika No: 34989

Maltepe Mahallesi Fetih

Caddesi No: 6 Dk: 2

Topkapı 34010 İstanbul

Tel: 212 612 29 30

e-mail: ketebe@ketebe.com

Baskı ve Cilt

Mega Basım Yayın San. ve Tic. A.Ş.

Cihangir Mah. Güvercin Cad.

No: 3/1 Baha İş Merkezi A Blok

Kat: 2 34310 Haramidere -

Avcılar / İstanbul Sertifika No: 44452

Tel: 212 412 17 00

© Eserin her hakkı anlaşmalı olarak Ketebe Kitap ve Dergi Yayıncılığı A. Ş.'ye aittir. İzinsiz yayınlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

Pencereden

GÜRAY SÜNGÜ

KETEBE

Güray Süngü

1976 yılında İstanbul'un sur içi mahallelerinden Kadırga'da doğdu. İlköğretime Kadırga İlkokulu'nda başladı. Çocukluğu Ayasofya ve Sultanahmet'te geçti. Gedikpaşa'da esnaf olan babası sayesinde çalışma hayatını erken yaşta tanıdı. Üniversiteden mezun olana kadar bütün tatillerini Kapalıçarşı'da geçirdi. Farklı milletlerden, meşreplerden, dinlerden insanların arasında büyüdü. Üniversite eğitimini Uludağ Üniversitesi'nde aldı. İktisat fakültesinde okudu. Mezuniyetinden sonra özel sektörde çalışmaya başladı. 2009 yılına kadar çeşitli sektörlerde görev aldıktan sonra, yayın sektörüne geçti.

Düş Kesîği adlı romanıyla 2010 Oğuz Atay Roman Ödülü'ne, *Kış Bahçesi* adlı romanıyla 2011 Türkiye Yazarlar Birliği Roman Ödülü'ne layık görüldü. 2014 yılında *Deli Gömleği* ve *Hiçbir şey Anlatmayan Hikâyelerin İkincisi* kitapları ile Necip Fazıl Hikâye Ödülü'nü kazandı. 2018 yılında 14. Kristal Lale ödülleriyle yılın edebiyatçısı seçildi.

Kitapları;

Dördüncü Tekil Şahıs-Roman, 2006, *Pencereden*-Roman, 2006, *Düş Kesîği*-Roman, 2010, *Deli Gömleği*-Öykü, 2010, *Kış Bahçesi*-Roman, 2011, *Hiçbir şey Anlatmayan Hikâyelerin İkincisi*-Öykü, 2012, *Köşe Başında Suret Bulan Tek Kişilik Aşk*-Öykü, 2014, *Mehmet'i Sakatlayan Serçe Parmağı*-Roman, 2015, *İnsanın Acayip Kısa Tarihi*-Uzun Hikâye, 2016, *Vicdan Sızlar*-Öykü, 2016, *İbrahim'in Kaybettiği ni Bulmasıdır*-Roman, 2018, *Az Kalan Gölge*-Roman, 2019, *Sayıklar Bir Dilde*-Öykü, 2020.

*Gözlerimi açtığımda dünya aynı dünyaydı
ama hayat aynı hayat değildi. Değişmişti.*

*Çok değerli bir şeye sahiptim artık, bunu hissettim, çok
derin, ama değersiz bir yükün altındaydım bu da çok
açıktı. Uzun uzun anlatmam gerek anlaşılması için ama
anlatamam. Çünkü siz bir yabancısınız.*

Yalnızlık kati.

Başka bir şekli yok hayatın, bu işte. Ummak gereksiz bir iyimserlik. Belki de son hayal kırıklığımızı sakladık cebimizde bir yerlere. Yine de o kadar çok hayal kırıklığı var ki bizi bekleyen. Olsun...

Yağmur yağıyordu. Balkonda oturuyordu. Sokak ıslak, arabalar var, onlar da ıslak. Pencereler kapalı, yağmuru sevmiyorlar, yağmurdan çekiniyorlar. Yüzü ıslak. Çocuklar çıkmıyordu ne zamandır sokağa. Onları bekliyordu. Çocukların sokağa çıkmasını bekliyordu. Uzun sürecekti. Zaten uzun sürüyordu, her şey. Bitmek bilmiyordu. Yeniden yapamazdı. Beklemek zorundaydı. Gelene kadar. Gelecekti elbet. Her canlı bir gün ölümü tadacaktı. Çocukları bekliyordu bu yüzden, onların oyunlarını seyrederken hızlı geçiyordu zaman. Çocukların oyunlarını izlerken, kendisinin hiç oynamadığı oyunları seyrederken ve onların oyunları bittiğinde, her oyunun zamanı geldiğinde biteceğine biraz daha inanarak, bu inançla beklemeye devam ederek... Üşüme... Sakın korkma...

1.

Önce kendisini gördü, güzel gözlerini ama gülümserken biraz eğreti dudakları. Fotoğrafçı komut vermiş, zorlamış, yay dudakları, sırıt. Saçları düzgün yine de, eski moda gerçi, sen eski modasın Ayhan. Çerçeve sade, mezuniyette çekmişler, aslında öncesinde çekti, mezuniyete gitmedi, annesi ister, babası da hava atacak, fotoğrafçıda giydi cüppeyi. Kepi takmasa, saçına başına bir şey dokununca huylanır, o zaman bir kepli bir kepsiz olsun, ama gülümseyin biraz hocam. Sırıt, sırıt... Önce kendisini gördü, başucunda sıritan, eğreti bir duruş. Yavaşça doğruldu yatağın içinde. Oda havasız kalmış, gece yatarken perdeleri açardı, ışık girsin içeri, karanlık olmasın pek, bundan sonra pencereleri de açsa, böyle yorgun kalkmasa, mevsimi geldi, üşünmez, hasta olunmaz artık.

Banyoda yüzünü yıkadıktan sonra uzun uzun tıraş oldu. Keyif alarak, işi uzatarak. Tıraştan sonra yüzüne kolonya sürdü. Birkaç saniye sürecek yangının dinmesini bekledi. Sonra giyinip çıktı evden.

Nusret Efendi dükkânının önüne çıkmış yolu suluyordu. Yol tozlu, süpürür sonra. Millete baka baka.

“Günaydın Ayhan Beyciğim,” diye seslendi hafif aksayarak kendisine doğru gelen adama. Ayhan başını salladı cevap verirken;

“Günaydın, nasılsınız?”

Nusret Efendi hoşlanmıyordu bu nazikçe görünen ama aslında araya bir mesafeyi koşullayan sizli bizli hitaplardan.

“İç güveysinden hallice, bu sabah özel bir istek var mı?”

Ayhan bakkala girdi, ardından Nusret Efendi de.

“Sağlığınız, başka özel bir istek yok.”

Ayhan sıkıntılıydı cevap verirken. Küçük poşetini aldı, parasını ödedi, bu sırada Nusret Efendi göz ucuyla kendisini süzüyordu. Muhabbete girebilmek için fırsat kolluyor gibiydi. Adama ketum görünmek istemedi ama aklına da söyleyecek bir şey gelmedi.

“İşler nasıl?” dedi, gayriihtiyari, çıkmaya hazırlanırken. Adam derin bir iç çekti.

“Ah beyim bu süper marketler mahvetti bizi. Mahalledeki herkes ahbap ama aldıkları bir iki gazete, ekmek, ara sıra birkaç yumurta falan.”

Adam içten değildi, samimi değildi, dinliyor gözükte Ayhan. Fazla da uzatmasına izin vermedi, yüzü adama dönük, kapıya doğru hareketlenerek. Aksayan ayağını sürükleyerek çıktı bakkaldan, evine döndü.

Kahvaltı ederken gazetesini açtı, üçüncü sayfayı gözden geçirdi ilkin. Aradığı haber yoktu. Okumaya değer bulduğu yerleri okuyarak bitirdi kahvaltısını. Sofrayı kaldırdıktan sonra biraz etrafı topladı. Salonda fazla eşya olmadığından, hatta gereksiz hiçbir şey bulunmadığından salonu toplama işi hep kısa sürerdi. Bir koltuk takımı, vitrin büfe arası bir şey, sehpa, masa, halı... Ev çok büyüktü yalnız yaşayan bir adama göre, üç oda vardı. İki boştu, sokağa bakan odayı yatak odası olarak kullanıyordu. Bir de salon vardı büyükçe, oturma odası olarak